



КОНКУРЕНТНІСТЬ ЯК ГУМАНІТАРНИЙ ПРИНЦИП СТАЛОГО РОЗВИТКУ У ПОСТМОДЕРНИЙ ПЕРІОД



Бельтюков Руслан Олегович

здобувач освітньо-наукової програми доктора філософії за спеціальністю «Публічне управління та адміністрування» кафедри публічного управління та адміністрування Національного лісотехнічного університету України.

Ключові слова: конкурентність, сталий розвиток, конкурентний потенціал, людська екзистентність, гіперконкурентність умов.

Постмодерний світ створюючи широку інституційну просторовість для утвердження гуманітарних принципів облаштування людської екзистентності, формує нову атрибутику умов для розвитку конкурентного потенціалу професійних здібностей людини, розширення її внутрішніх можливостей у протистоянні зовнішнім викликам реальності. Людство сприймаючи світ за канонами нової реальності має прийняти на себе нові гуманітарні зобов'язання щодо поглиблення свого інтелектуального потенціалу, розширення лінійки складного мислення, уникаючи смислової та об'єктивізаційної однозначності щодо розуміння справедливості, балансування між індивідуальним та колективним, вибудовуючи новий перспективний орієнтаційний єдності щодо стабілізації соціально-політичних та економічних процесів.

Конкурентність як гуманітарний принцип сталого розвитку у постмодерний період формуючи у людства запит на цінність орієнтаційної єдності готує його до нової стилістики облаштування своєї екзистентності у координатах поєднання індивідуального та колективного, а на цій основі «опанування» конкурентними перевагами, що супроводжується набуттям високих професійних стандартів реалізації своїх соціальних функцій. Це на думку *Е.Блейлера* безпосередньо ставить

питання «оптимальності рівня конкурентності умов професійної діяльності, яка дозволяє людству зберегти потенціал своєї результативності для сучасного ринку праці, свою затребуваність у нових умовах» [1]. Розглядаючи конкурентність через призму гуманітарної методології у постмодерний період доцільно виходити із своєрідної амбівалентності процесів постмодерного розвитку, який з одного боку формує інституційні передумови для розширення конкурентного потенціалу людини, а з іншого демонструє запит на стандартизацію умов для її життєдіяльності. Приймаючи свою нову ситуативність людство прагне вибудувати свій інструментарій включення в єдину лінію розвитку і опанування новими вимогами, які демонструє постмодерна доба, і водночас воно прагне запропонувати свою лінійку пошуку оптимальної стилістики життєдіяльності, результативність якої оформлюється лише через призму конкурентності з іншими.

Гуманітарна синергія конкурентності у постмодерну добу проявляється через призму переосмислення людством своєї інтелектуальної місії, переструктуровуючи відповідні процеси та події під власні екзистенційні запити воно все більше прагне синхронізувати свою дійсність через прийняття нових інтеграційних заходів. Це пояснює запит суспільств як перехідного, так сталого розвитку на активність включення до відповідних політичних та економічних об'єднань, покликаних гарантувати їм підвищення їх конкурентності по відношенню до інших суспільних об'єднань, які прагнуть уникати інтеграції. Варто відзначити, що у такій ситуації конкурентність визначається лише прагненням включення суспільств у відповідні інтегративні об'єднання, однак не результативністю конкурентного статусу їх в межах структурної ієрархії, що унеможливорює досягнення ними бажаних конкурентних переваг, а відтак і можливість забезпечення умов сталого розвитку. Виходячи із цього артикуляція конкурентності як гуманітарного принципу стабілізації відповідних процесів розвитку людства у постмодерний період ставить питання гармонійності поєднання діаметральних протилежностей, якими пронизана соціальна реальність, і яка вимагає від нього виключну прилаштувальну поведінку. Однак, вміння

сучасної людини балансувати над індивідуальним та колективним дозволяє їй здобути нову опцію результативності своєї екзистентності через призму її інтелектуальної конкурентоспроможності, переосмислюючи свою місію у контексті створення нових ідей, підвищення випереджальної професійної компетентності перспективно затребуваної ринком праці. Вміння віднайти себе у новій колективній реальності дозволяє постмодерному людству зберегти свою індивідуальність, приймаючи конкурентні управлінські рішення стратегічного призначення, які у свої сукупності працюють на результативність сталого розвитку.

Гуманітарний аспект конкурентності стає сучасним трендом, оскільки він згідно концепції *Д.Халперна* знімає конфліктність та прилаштувальність людства до діючих нормативних умов соціально-економічного розвитку, згідно чого «воно лінійно сприяє об'єктивації реальності, а з іншого демонструє структурну результативність щодо її переформатування на умовах змагальності концептів та підходів вигідних для нього» [2]. Постмодерна доба формуючи нові правила гри на внутрішньому та зовнішньому ринках, вносить смисловий та функціональний дисонанс щодо розуміння людством соціального устрою, яке сформувалося протягом останніх десятиліть, зокрема що стосується структурної детермінації соціальної та духовної сфери. У цій ситуації людство не прилаштовуючись до реальності, а створюючи конкурентні інституції для стабілізації відповідних процесів вимушене вступати у протистояння з нею, що можливе лише на умовах реалізації конкурентних принципів розвитку. Керуючись цінністю, а не «голим економічним інтересом», утилітарного призначення людина у постмодерну dobu має демонструвати невпинність зростання конкурентності своїх професійних переваг, випереджально реалізуючи функції пов'язані із умовами сталого суспільного розвитку, розширюючи свої організаційно-технічні можливості необхідні для результативності відтворення виробничих процесів.

Постмодерна доба актуалізуючи запит на конкурентну стилістику життєдіяльності людства та реалізацію ним своїх професійних зобов'язань актуалізує певну пороговість його змагальності у відстоюванні права на критичне

мислення, об'єктивацію реальності, збереження своєї індивідуальності із одночасним правом участі у колективних формах соціальної взаємодії. Це вимагає від людства «встановлення бажаного рівня конкурентних умов професійної діяльності, який би дозволив зберегти колективну форму професійних зусиль при досягненні цілей трудової активності» [3]. Реалізуючи індивідуальні цілі аби бути конкурентною на ринку праці людина у постмодерну добу вимушена приймати, прилаштовуватись і коригувати свою професійну діяльність із зовнішніми вимогами, реалізуючи організаційні форми, які б працювали на стабілізацію процесів суспільного розвитку. Виходячи із цього, формуючи свою конкурентність через призму спроможності забезпечення умов сталого розвитку постмодерна людина зобов'язана результативно виконувати свою випереджальну місію, яка полягає у створення гіперконкурентних умов, опановуючи знаннями та вміннями, які будуть затребувані у майбутньому, не дистанціюючись при цьому від відповідальності за результативність своєї діяльності на даний період.

Конкурентність людського потенціалу у постмодерний період, яка ґрунтується на спроможності людини приймати виклики нової реальності у формі належного інституційного реагування на них не виключає також її одночасну присутність у неконкурентному середовищі. Його характерною і специфічною ознакою відповідно до концепції *П.Друкера* виступає «переважання організаційних цінностей над особистісними, згідно чого, співробітники виконують професійні обов'язки у групі, демонструючи високу готовність до несення колективної відповідальності» [4]. Це свідчить про те, що у постмодерний період конкурентною умовою для облаштування оптимальної життєдіяльності людини є її спроможність поступитись власними інтересами, заради колективних соціальних інтересів, відкриваючи у такий спосіб для них можливість причетності у прийняття стратегічних рішень. Перебуваючи у соціальній асиметричності людина у даний період сприймає конкурентність не як об'єктивну умову, а як формальну атрибутику сталості суспільних умов, що виключає можливість реалізації її внутрішніх запитів та сталість життєдіяльності. Такий контекст розуміння

конкурентності перерозподіляє ролі між колективом та індивідом у сфері виконання стратегічних завдань, пов'язаних із стабілізацією процесів суспільного розвитку вилучаючи можливість досягнення оптимального рівня конкурентних умов, які б забезпечували сталий розвиток.

Таким чином, здійснений нами аналіз конкурентності як гуманітарного принципу сталого розвитку у постмодерний період дозволив дослідити критеріальність її результативності для оптимізації умов життєдіяльності людини та забезпечення сталого суспільного розвитку; показано співвідношення індивідуального та колективного у процесах створення гіперконкурентних умов для формування соціального досвіду та його реалізації у даний історичний період, який все більше орієнтується організаційні цінності у протизагони індивідуальним інтелектуальним; доведено доцільність збалансування конкурентних відносин між людьми у процесах виконання їх професійних зобов'язань, запровадження результативної практики налагодження конкурентності у стосунках між відповідними інституціями на які покладається забезпечення гарантій умов сталого суспільного розвитку.

Список використаних джерел:

1. Bleuler E. The Theory of Schizophrenic Negativism - Scholar's Choice Edition. Доступно: <https://archive.org/details/theoryofschizoph00bleu>
2. Halpern, D. F. (2014). Thought and Knowledge: An Introduction to Critical Thinking (5th Edition). NY: Psychology Press. Доступно: https://ia801301.us.archive.org/9/items/Thought_and_Knowledge_An_Introduction_to_Critical_Thinking_by_Diane_F._Halpern/Thought_and_Knowledge_An_Introduction_to_Critical_Thinking_by_Diane_F._Halpern.pdf
3. Hayek F A Individualism and economic order 2011. 394 p. Доступно: <https://archive.org/details/in.ernet.dli.2015.84003>

4. Drucker P.- F The Effective Executive in Action. Доступно: <https://dtleadership.my/wp-content/uploads/2019/05/Drucker-2006-The-Effective-Executive-The-Definitive-Guide-to-Getting-the-Right-Things-Done.pdf>



ПАРТНЕРСЬКА ВЗАЄМОДІЯ ДЕРЖАВИ, БІЗНЕСУ І ГРОМАДИ ЯК ЧИННИК ПОДОЛАННЯ БІДНОСТІ



Березовський Петро Петрович

здобувач освітньо-наукової програми доктора філософії за спеціальністю «Публічне управління та адміністрування» кафедри публічного управління та адміністрування Національного лісотехнічного університету України.

У сучасних умовах глобальної нестабільності, поглиблення соціально-економічної нерівності та змін у моделі публічного управління проблема подолання бідності набуває нових вимірів. У межах Цілі сталого розвитку ООН № 1 – «Подолання бідності у всіх її формах і всюди» [2] – стає очевидним, що державних зусиль недостатньо: необхідна кооперація держави, бізнесу та громадянського суспільства. Саме партнерська взаємодія цих секторів може слугувати важливим механізмом посилення соціальної стійкості, справедливого розподілу ресурсів і забезпечення людського розвитку.

Концепція партнерства між державою, бізнесом і громадою базується на принципах багаторівневого управління, де реалізуються засади довіри, взаємної відповідальності та залучення. Роль держави при цьому змінюється — від монопольного провайдера послуг до координатора, фасилітатора та партнера [7]. Бізнес приносить інновації, інвестиції та економічний потенціал, а громада забезпечує зворотний зв'язок, контроль і врахування локальних потреб.